

Κερκύρας Νεκτάριος: «Η προσκόλληση στο χρήμα και το συμφέρον παγιδεύουν το σύγχρονο άνθρωπο»

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων](#)

Το εσπέρας της Μεγάλης Τρίτης, 7 Απριλίου 2026, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων, κ. Νεκτάριος, χοροστάτησε κατά την ακολουθία του Όρθρου της Μεγάλης Τετάρτης στον ιστορικό Ιερό Ναό Υ. Θ. Φανερωμένης, «Παναγίας των Ξένων», στο κέντρο της Κέρκυρας.

Στον ως άνω Ιερό Ναό διακονεί ως εφημέριος ο Πρωτοπρεσβύτερος Σπυρίδων

Μάνδηλας, ο οποίος με αγάπη και φόβο Θεού επιμελείται τα της ενορίας, μεριμνώντας για την πνευματική καλλιέργεια των πιστών και την ευταξία του ναού.

Η ακολουθία τελέστηκε μέσα σε ιδιαίτερα κατανυκτικό κλίμα, καθώς οι ιεροί ύμνοι της ημέρας αποδόθηκαν με αρτιότητα και εκκλησιαστικό ήθος από το χορό των ιεροψαλτών, υπό την διεύθυνση του Μουσικολογιωτάτου Διευθυντού της Σχολής Βυζαντινής Μουσικής της Ιεράς Μητροπόλεως, «ο Άγιος Αρσένιος», κ. Νικολάου Μακροπούλου, αναδεικνύοντας το υψηλό θεολογικό περιεχόμενο και το βαθύ πνευματικό νόημα των ύμνων της ημέρας.

Κατά την ομιλία του, ο Σεβασμιώτατος ανέδειξε τις έντονες αντιθέσεις που προβάλλει η υμνολογία της Μεγάλης Τετάρτης, θέτοντας ενώπιον των πιστών δύο πρόσωπα: την ανώνυμη αμαρτωλή γυναίκα και τον Ιούδα. Από τη μία πλευρά, η γυναίκα εκείνη, συναισθανόμενη το μέγεθος της πτώσεώς της, οδηγείται στη μετάνοια, πλησιάζει το Χριστό με συντετριμμένη καρδιά και εκδηλώνει την ευγνωμοσύνη και την αγάπη της, προσφέροντας το πολύτιμο μύρο. Από την άλλη πλευρά, ο Ιούδας, αν και υπήρξε μαθητής του Κυρίου, αυτόπτης μάρτυρας των θαυμάτων και ακροατής της θείας διδασκαλίας, υποδουλώνεται στον πειρασμό και καταλήγει να προδώσει το Διδάσκαλο.

Ο Σεβασμιώτατος υπογράμμισε ότι οι δύο αυτές μορφές αποτυπώνουν δύο

διαφορετικές πορείες. Από τη μία, η μεν αμαρτωλή απελευθερώνεται από τα δεσμά της αμαρτίας διά της μετανοίας, ενώ από την άλλη ο Ιούδας καθίσταται δέσμιος του διαβόλου, του πατρός του ψεύδους, επιλέγοντας συνειδητά την απομάκρυνση από την αλήθεια. Όπως χαρακτηριστικά τόνισε, η γυναίκα προσφέρει το πολύτιμο μύρο στον «ατίμητο» Χριστό, ενώ ο Ιούδας επιχειρεί να Τον «πουλήσει» με τριάντα αργύρια, φανερώνοντας την τραγικότητα της πνευματικής του υποδούλωσης. Η αντίθεση αυτή, όπως σημείωσε, αναδεικνύεται με ιδιαίτερη δύναμη στους ύμνους της Εκκλησίας και καλεί τον άνθρωπο να επιλέξει μεταξύ της μετανοίας και της πτώσεως.

Στο πλαίσιο αυτό, ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε και στο θεόπνευστο τροπάριο της μοναχής και υμνογράφου Κασσιανής, το οποίο εμπνέεται από το πρόσωπο της μετανοούσης αμαρτωλής γυναίκας. Η υμνογράφος αποτυπώνει τη στιγμή κατά την οποία η γυναίκα προσέρχεται με συντριβή στο Χριστό, λίγο πριν το Πάθος, εκδηλώνοντας έμπρακτα τη μετάνοιά της. Την ίδια ώρα, ο Ιούδας σκανδαλίζεται από την πράξη αυτή, φανερώνοντας την πνευματική του τύφλωση και αναδεικνύοντας την έντονη αντίθεση μεταξύ μετανοίας και προδοσίας.

Ιδιαίτερη έμφαση έδωσε ο Σεβασμιώτατος στη δύναμη της μετανοίας, η οποία δύναται να ανακαινίσει τον άνθρωπο, όσο βαθιά και αν έχει βυθιστεί στην αμαρτία.

Αντιθέτως, η αμέλεια, η ακηδία και η παράδοση στον πειρασμό οδηγούν στη σκλήρυνση της καρδιάς και στην απομάκρυνση από τον Θεό. Στο πλαίσιο αυτό, υπενθύμισε το λόγο του Κυρίου «οἱ δὲ τελῶναι καὶ αἱ πόρνοι προάγουσιν ὑμᾶς εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» (Ματθ. 21,31), επισημαίνοντας ότι εκείνοι που έχουν επίγνωση της αμαρτωλότητάς τους και μετανοούν ειλικρινά, δύνανται να προηγηθούν πνευματικά έναντι εκείνων οι οποίοι θεωρούν τον εαυτό τους ότι δεν έχουν κάνει τίποτα μεμπτό.

Οι τελευταίοι, δυστυχώς, ομοιάζουν με τον Ιούδα.

Στη συνέχεια, ο λόγος του Σεβασμιωτάτου επεκτάθηκε στη σύγχρονη πραγματικότητα, επισημαίνοντας ότι το πνεύμα του Ιούδα δεν αποτελεί μόνο ιστορικό γεγονός, αλλά διαχρονική στάση ζωής. Η προσκόλληση στο χρήμα και το συμφέρον, η λατρεία της εξουσίας και η επιδίωξη του συμφέροντος εξακολουθούν να παγιδεύουν τον άνθρωπο και να αλλοιώνουν την πνευματική του πορεία. Όπως ανέφερε, η αντίληψη ότι η δύναμη του πλούτου μπορεί να εξουσιάζει τους πάντες οδηγεί όχι μόνο σε προσωπική αλλοτρίωση, αλλά και σε συλλογικές εκτροπές, που εκδηλώνονται ακόμη και σε συγκρούσεις μεταξύ λαών και κρατών. Μάλιστα είπε χαρακτηριστικά, «γι' αυτό γίνονται όλοι αυτοί οι πόλεμοι, για να κατακυριεύσει ο ένας τον άλλο, χωρίς αγάπη, χωρίς ευσπλαχνία».

Επιπλέον, με έντονο ποιμαντικό λόγο, ο κ. Νεκτάριος επεσήμανε την τραγικότητα της σύγχρονης πραγματικότητας, όπου απουσιάζει η αγάπη και η φιλανθρωπία. Τόνισε, δε, ότι ο άνθρωπος, λησμονώντας το Θεό ως Δημιουργό και Πατέρα, οδηγείται στη σκληροκαρδία και στη βία, απομακρυνόμενος από την αλήθεια του Ευαγγελίου. Ο κ. Νεκτάριος ανέφερε συγκεκριμένα, «πού είναι η φιλανθρωπία του Θεού; Πού είναι η χρηστότητα του Θεού; Πού είναι η αγάπη του Θεού για όλο τον

κόσμο; Εκείνος είναι ο δημιουργός μας και εμείς πώς συμπεριφερόμαστε απέναντι στον Θεό;».

Καταλήγοντας, κάλεσε τους πιστούς να αποβάλουν τη σκληρότητα της καρδιάς και να επιστρέψουν στον Θεό διά της μετανοίας, υπογραμμίζοντας ότι εκείνο που σώζει τον άνθρωπο δεν είναι η αναμαρτησία, αλλά η ειλικρινής επιστροφή, η αγάπη και η αναγνώριση του Θεού στη ζωή του. Ακόμη, αναφέρθηκε στην απλότητα, την καθαρότητα της ψυχής και στο ένστικτο της πίστewς, ιδίως όπως αυτή εκφράζεται από τα μικρά παιδιά, τα οποία προσεγγίζουν το Χριστό με αυθεντικότητα και καθαρότητα καρδιάς, αποτελώντας πρότυπο για όλους.

Κλείνοντας, ο Σεβασμιώτατος ευχήθηκε εκ βάθους καρδιάς ο Κύριος να χαρίζει σε όλους το δώρο της ειλικρινούς μετανοίας, να φωτίζει τις καρδιές και να οδηγεί τον καθένα στην οδό της αγάπης, της ενότητας και της αγιότητας. Ευχήθηκε δε να αξιωθούμε να πορευθούμε με πίστη προς την Ανάσταση, εορτάζοντας ένα ευλογημένο Πάσχα.

